

Scénář - Waldemar Richter

Životní příběh pana Richtera započal 6. ledna 1936 ve Velkém Šenově. Narodil se do rodiny otci Josefovi a matce Marii. Společně vlastnili malý obchod a hospodu. Vše se změnilo s příchodem Druhé světové války v roce 1939. Tatínek byl odveden na frontu a maminka zůstala s dětmi sama. Válka ale nebyla pro Richtery tak zlá, jako následný odsun původního německého obyvatelstva, na což vzpomíná.

Jak přišli Češi no, tak už začínalo vystěhování. Ten odsun těch Němců. No tak jednou jsme to zaspali, třikrát jsme to měli sbalený. Jednou jsme byli, to jsme byli, to jsme měli brát jen 30 kilo a normálně vozečkem, jsme se měli hlásit buď v Šenově na náměstí. No a my jsme tenkrát dojeli až nahoru, jak je zastávka, no a ten transport už byl přes Partyzán, jsme přišli pozdě, tak nás poslali zase domů. No a potom jsme ale nevěděli, jestli tady zůstaneme, nebo nezůstaneme.

Touto shodou šťastných náhod nakonec mohli Richterovi ve Velkém Šenově zůstat. Podpořilo je i to, že se tatínek vrátil ze zajetí bez úhony a dostal práci v místní továrně a mohl zase začít podporovat rodinu. Popisuje ale, jaké to bylo žít v cizí zemi.

No tak jsme tady nakonec zůstali. No a byli jsme až do třiapadesátého roku jsme byli jako, jak bych řekl, ne bez vlády, ale neměli jsme žádnou státní příslušnost. Ani německou, ani českou. To jsme měli jenom takovej papírek malej a tam jsme měli akorát napsaný bydliště tady, a to bylo všecko. Jinak jsme byli jako cizinci. I když se tady všichni narodili no.

Těžký život ale stále nekončil. Z Richterů se stali občané druhé kategorie. Potravinových lístků bylo málo, mnohé potraviny museli nahrazovat jinými - například místo másla rybí tuk. Také jim byl vzat prakticky celý jejich majetek a museli opustit i rodný podnik. Takto na tu dobu vzpomíná.

No jo no, po tý válce to pro nás bylo jako ten život těžší jako za války. Pro nás Němce. Protože taky jsme měli ještě lístky na ty potraviny, ale strašně málo na tom bylo. No a furt jsme byli jako cizinci no. Nic nám nepatřilo, nic jsme si nesměli vzít. No pak ještě jsme museli odevzdat všecko - lyže, rádio, kola, fotoaparáty, všecko se muselo odevzdat no. Takže jsme byli dost takový chudý tady.

Nemalé problémy měl pan Richter také ve škole. Neuměl česky, nikdo se o něj nestaral a docházelo i k posměškům a nadávkám za jeho původ. Doma také nikdo česky nemluvil, proto mu nikdo nemohl pomoci. Tuto dobu hodnotí jako to nejhorší období.

S tou řečí to bylo špatný pro mě. Protože nikdo neměl slovo česky. No a rok jsme nesměli vůbec jako Němci, takže prakticky v tý německý škole poslední půl roku jsme byli většinou doma a pak jako Němci jsme rok nesměli vůbec do český školy. No a pak nás vzali zase o rok zpátky. Takže jsme nastoupil zase do třetí obecný. No ale žádný učitel nám nic nepřekládal. Mluvili jen česky a my jsme tam seděli jako blbci. No a když jsme přišli domů tak tady zase, rodiče taky, ty neuměli ani slovo, tak zase jsme mluvili německy. Až potom s těma dětma jsme se trošku naučili a něco ve škole podle obrázků. No bylo to špatný, pro mě to bylo strašně špatný.

Nakonec se ale daly věci nějakým způsobem do pořádku. Pan Richter se vyučil truhlářem, založil rodinu a celý život poctivě pracoval. Stále šťastně žije ve Velkém Šenově s manželkou Ludmilou, má dvě dcery, tři vnoučata a tři pravnoučata a ohledně práce bylo i závěrečné poselství pana Richtera.

Ten život, vy to doufejte budete mít lepší. Protože dneska, za nás to nebyl žádný mobil, nebo něco takovýho. Ani ta práce, to byla těžká práce i to živobytí bylo horší. Ale hlavně abyste měli práci, dělat se musí furt, ať je život dobrej nebo špatnej, dělat se musí. To se nedá nic dělat.